

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 267/06-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. augusta 2006 predbežne prerokoval sťažnosť O. P., Z., zastúpeného advokátom JUDr. J. F., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 243/2004 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ondreja Pokrívku o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. apríla 2006 doručená sťažnosť O. P., Z. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. F., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 243/2004.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti okrem iného uviedol:

„1. Od prvej polovice r. 2004 je p. O. P. konfrontovaný s požiadavkou poisťovne Allianz o náhradu škody...

2. Cit. poisťovňa podala žalobu – je vedená pred OS Bratislava III pod č. 13 C 243/04. V apríli sme k nej zaujali detailné písomné stanovisko. V auguste 2005 sme – v súlade s § 6, § 100 ods. 1) a § 114 ods. 1) OSP – procesný postup urgovali s poukazom na to, že spor bude istotne v podstatnom rozsahu závisieť aj od výpovedí svedkov a keďže ide o dopravnú nehodu, ktorá sa stala v októbri 2002, plynutie času môže relevantne viesť k dôkaznej insuficiencii.

3. Súd žiadnym spôsobom nereagoval a preto sme vo februári t. r. požiadali o intervenciu priamo predsedu OS Bratislava III – avšak i tu márne.

4. Sťažovateľ sa teda legitímne domáhal ochrany jeho práv v súlade so zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení. Dnes je ale zrejmé, že neboli prijaté žiadne opatrenia zaručujúce konanie bez prieťahov.“

Sťažovateľ za porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy považuje postup okresného súdu, ktorý podľa tvrdení sťažovateľa «... bez zjavných príčin a najmä vzhľadom na charakter prejednávanej veci, svojou nečinnosťou spôsobuje sťažovateľovi neprimerane veľké ťažkosti. Predmetný spor zo skutkového, ani z právneho hľadiska nevykazuje črty mimoriadnej náročnosti a právnej zložitosti. Úlohou porušovateľa je posúdiť existenciu podmienok zodpovednosti za škodu a v prípade pozitívneho nálezu určiť jej výšku. Tvrdíme však, že zodpovednosť sťažovateľa v danom prípade nie je daná a je preto na mieste uvažovať o „skrátení“ konania o dokazovanie v časti výšky škody...».

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Okresný súd Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn.: 13 C 243/2004 porušil právo p. O. P., aby jeho vec bola prerokovaná bez zbytočných prieťahov, ktoré zaručuje čl. 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Okresnému súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn.: 13 C 243/2004 prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.

3. O. P., ... priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 25.000,-Sk (slovom dvadsaťpäťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Bratislava III povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava III je povinný uhradiť p. O. P. trovy konania, tak ako budú vyčíslené v písomnom vyhotovení nálezu do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu JUDr. J. F...“

Dňa 21. júla 2006 bolo ústavnému súdu doručené podanie právneho zástupcu sťažovateľa, označené ako „Zmena sťažnosti“, v ktorej uviedol: „...Podaniu sťažnosti predchádzalo opakované, ústavne nesúladne konanie porušovateľa, podrobne opísané v sťažnosti zo dňa 18. 04. 2006. Až po podaní ústavnej sťažnosti došlo zo strany porušovateľa k odstráneniu vadného stavu, keď bolo doručené právnenému zástupcovi sťažovateľa predvolanie na pojednávanie a keď sa dané pojednávanie reálne uskutočnilo, hoci je nutné podotknúť, že vec bola odročená na neurčito.

Keďže sťažnosť bola podaná v čase, kedy objektívne existovali dôvody zakladajúce porušenie základného práva sťažovateľa garantovaného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, vyvodzujúc tak jej dôvodnosť a opodstatnenosť, a porušovateľ po jej podaní napravil vadný stav, avšak miera intenzity zásahu do práv sťažovateľa je tak vysoká, že nemohla byť konaním porušovateľa úplne negovaná navrhujeme v zmysle ust. § 31a zák. č. 38/1993 Z. z. v platnom znení, aby ústavný súd pripustil zmenu sťažnosti a vydal nálež...“

Právny zástupca sťažovateľa zmenil návrh na výrok nálezu, ktorým má ústavný súd rozhodnúť vo veci tak, že navrhol vypustiť bod 2, ktorý obsahoval príkaz okresnému súdu vo veci konať bez zbytočných prietáhov.

Z vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 13 C 243/2004 doručeného ústavnému súdu 11. júla 2006 boli zistené nasledovné skutočnosti:

Žaloba o zaplatenie 19 027 Sk s príslušenstvom bola podaná okresnému súdu 3. decembra 2004 navrhovateľom Allianz – Slovenská poisťovňa, a. s., Bratislava, proti odporcovi O. P. (v konaní pred ústavným súdom sťažovateľ). Vec bola toho istého dňa

pridelená na konanie sudcovi Mgr. M. T. Dňa 8. februára 2005 vyzval okresný súd navrhovateľa na zaplatenie súdneho poplatku a predloženie ďalších kópií príloh v lehote 15 dní. Navrhovateľ zaplatil súdny poplatok 16. februára 2005 a 21. februára 2005 predložil súdu požadované kópie.

Okresný súd vyzval 31. marca 2005 sťažovateľa, aby sa vyjadril k podanému návrhu. Právny zástupca sťažovateľa podal okresnému súdu stanovisko k žalobe 21. apríla 2005. Uvedené stanovisko bolo zaslané 30. júna 2005 na vyjadrenie navrhovateľovi, ktorý sa k nemu vyjadril 13. júla 2005. Sťažovateľ požiadal prostredníctvom svojho právneho zástupcu listom doručeným okresnému súdu 22. augusta 2005 o nariadenie pojednávania vo veci.

Okresný súd ďalej listom zo 14. septembra 2005 požiadal Krajské riaditeľstvo Policajného zboru SR – Krajský dopravný inšpektorát, oddelenie bezpečnosti cestnej premávky a dopravných evidencií v Bratislave (ďalej len „krajský dopravný inšpektorát“) o zapožičanie spisu zn. KRP-P-162/DI-SK-2004 z dopravnej nehody, vzniknutá škoda z ktorej je predmetom konania. Krajský dopravný inšpektorát doručil 29. septembra 2005 požadovaný spis okresnému súdu (spis bol pripojený do spisu okresného súdu a aj v čase zapožičania ústavnému súdu tvoril jeho prílohu). Okresný súd 16. januára 2006 oznámil navrhovateľovi, že si vyžiadal spis krajského dopravného inšpektorátu z dopravnej nehody, doporučil mu, aby do neho nahliadol a v nadväznosti na to súdu oznámil, či na podanom návrhu trvá alebo ho berie späť. Právny zástupca navrhovateľa do spisu nahliadol 26. januára 2006 a následne listom 1. februára 2006 okresnému súdu oznámil, že na podanom návrhu trvá v plnom rozsahu.

Okresný súd listom Spr. 3128/06 zo 17. februára 2006 oznámil právnenmu zástupcovi sťažovateľa, že vo veci po dočasnom pridelení konajúceho sudcu došlo opatrením č. 4 z 15. februára 2006 JUDr. I. H., poverenej zastupovaním predsedu okresného súdu, k prerozdeleniu jeho vecí. Vec sp. zn. 13 C 243/2004 bola pridelená 9. marca 2006 na prerokovanie a rozhodnutie sudkyni JUDr. V. S.

Okresný súd ďalej 26. mája 2006 nariadil pojednávanie vo veci na 28. jún 2006, ktoré sa neuskutočnilo z dôvodov na strane sťažovateľa (neuznanie poverenia právneho zástupcu sťažovateľa) a bolo odročené na neurčito.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (napr. III. ÚS 206/03) je jedným z dôvodov odmietnutia návrhu jeho zjavná neopodstatnenosť, ktorú v konaní o sťažnosti možno vysloviť v prípade, ak ústavný súd nezistil priamu príčinnú súvislosť medzi postupom orgánu štátu a namietaným porušením základných práv. O zjavnej neopodstatnenosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo

vôbec dôjsť k porušeniu označeného základného práva, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti, alebo z iných dôvodov.

Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na konanie (napr. IV. ÚS 188/03, IV. ÚS 213/03).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 243/2004 a nečinnosť tohto súdu. Uviedol, že okresný súd v konaní, v ktorom má postavenie odporcu, nekoná, pričom plynutie času môže podľa jeho názoru vzhľadom na to, že ide o dopravnú nehodu, ktorá sa stala v októbri 2002, znamenať dôkaznú insuficienciu.

Ústavný súd zo spisu okresného súdu zistil, že tento vo veci konal plynule, od začiatku konania vykonával štandardné úkony, ktoré považoval za nevyhnutné pred uskutočnením pojednávania vo veci. Okresný súd reagoval aj na sťažnosť podanú 10. februára 2006 sťažovateľom predsedovi súdu na prietahy v konaní, keď po zmene zákonného sudcu 25. mája 2006 nariadil pojednávanie na 28. jún 2006, ktoré sa aj uskutočnilo. Posun v konaní priznal aj samotný sťažovateľ v zmene sťažnosti z 10. júla 2006, v ktorej upustil od svojho pôvodného návrhu, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu vo veci konať.

Ústavný súd hodnotí postup okresného súdu od podania návrhu za plynulý a taký, ktorý nie je poznamenaný zbytočnými prietahmi tak, ako to vo svojej sťažnosti tvrdil sťažovateľ. Na základe týchto záverov, ako aj s prihliadnutím na zmysel a účel ustanovenia čl. 48 ods. 2 ústavy považuje ústavný súd sťažnosť za zjavne neopodstatnenú, a preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

V zmysle ustanovenia čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie. Z uvedeného vyplýva, že výrok, ktorým sa sťažovateľ domáhal priznania primeraného finančného zadosťučinenia, je viazaný na vyhovenie sťažnosti vo veci samej, teda na výrok ústavného súdu o porušení označených práv, ktoré sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namietal, orgánom verejnej moci, proti ktorému sťažnosť smeruje. Keďže v uvedenom prípade ústavný súd odmietol sťažnosť po jej predbežnom prerokovaní, označeným návrhom sa už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. augusta 2006